

Отъ караулната служба абсолютно никакво понятие нѣмахме, а липсваше и всѣкакъвъ контролъ при носенето ѝ. Ще спомена нѣколко случаи: на склада въ джамията на „Хисаря“ караулното помѣщение бѣше чакъ долу срещу черквата Св. 40 мъченици. Отъ дветѣ страни на вратата на джамията, въ стената, имаше закржглени вгълбнати по подобие на долапчета. Имаше случаи щото часовоя на този постъ, нощно време, щомъ го поставятъ на поста, сѣда въ едно долапче и заспива. Следъ известно време, като се събуди измръзналъ, мислейки, че вече е изминало два часа, а не дохождатъ да го смѣнятъ, той напуска поста си и отива въ караулното помѣщение да се кара защо още не го смѣняватъ. Оказваше се, че е преминало не двачаса, а само половина часъ. Това правѣше часовоя, не отъ това че е лошъ войникъ, а просто отъ незнание. Другъ случай. Въ караула на друга една джамия, на която на покрива бѣше лесно да се качваме, караулнитѣ войници, когато не сж на постъ, съзнанието и въ съдружие съ часовоя и караулния началникъ (все другари и еднакво незнающи службата) откъртваха отъ кубетата на джамията оловенитѣ покривни дѣски и ги продаваха.

Отъ занятията произведени послъ ржководството на офицеръ заслужава да изложи по-подробно какъ „щѣше да се произведе“ едно ротно учение по стражевата служба. Казвамъ „щѣше да се произведе“, понеже въ сжщностъ не се произведе. Работата се състоѣше въ следното: понеже състава на ротитѣ бѣше намалялъ, а и две смѣни за караулна служба не можеха да участвуватъ въ учението, сформира се сборна рота отъ четиритѣ роти на дружината, подъ началството на командира на 4. рота-щабсъ-капитанъ Гансонъ, както това биваше и други пжтъ. Тръгнахме презъ моста и махлата Св. Троица по шосето за Лѣсковецъ. Ротния командиръ спира ротата 2 — 3 пжти и все не можеше да хареса мѣстность за стражево учение. Понеже този офицеръ се отнасяше къмъ войницитѣ много снисходително, то нѣкои отъ тѣхъ, родомъ отъ Лѣсковецъ, все му подсказваха, че по-нататакъ имало по хубави мѣста, до като стигнахме въ самото село. И понеже вече бѣше минало обѣдъ и гражданитѣ любезно поканиха ротния командиръ и предложиха на войницитѣ вино, хлѣбъ, сирене и пр., ротата бѣше спрѣна всрѣдъ селото да почине и закуси. По този начинъ вмѣсто учение ние всички се добре нахранихме и попейнахме, а следъ това съ грѣмки пѣсни се завърнахме обратно въ Търново.

Нашитѣ роти при отиване и връщане отъ учение, както и при преминване презъ градътъ, маршироваха съ пѣсни. Веднѣжъ като отивахме отъ правителствения домъ къмъ „Баждарлъжкъ“ и минавахме съ пѣсни покрай писалището на моя старо-загорски учителъ Петъръ Ивановъ, а писалището